

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Izabela Dehmel

Protokolant: sekr. sąd. Izabela Dydyń

przy udziale Prokuratora Wielkopolskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Poznaniu Sebastiana Domachowskiego

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2017r. na rozprawie

sprawy **M. D.**

ur. (...) w C.

syna F. i H. zd. S.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 28.10.2010r., sygn. **III K 907/09** za przestępstwo z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. popełnione w dniu 26 stycznia 2006r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, nadto orzeczono obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem;

II. Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 31.01.2012r., sygn. **III K 640/08**, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 11.04.2013r., sygn. XVII Ka 186/13 za przestępstwo z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. popełnione w okresie od dnia 07.09.2005r. do dnia 15.11.2005r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;

III. Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 16.05.2013r., sygn. **III K 160/11**, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19.09.2013r., sygn. IV Ka 720/13 za:

- przestępstwa z art. 286 §2 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. popełnione w okresie od dnia 23.06.2006r. do dnia 26.06.2006r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 60 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda,

- za ciąg przestępstw z art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 270 §1 k.k. popełniony w nieustalonym dniu w 2006 roku na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 270 §3 k.k. popełnione w nieustalonym dniu w 2006 roku na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 231 §1 k.k. w zb. z art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w okresie od dnia 31.01.2006r. do dnia 31.03.2006r. na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 229 §3 k.k. popełnione w dniu 06.12.2005r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 263 §2 k.k. popełnione w dniu 05.12.2006r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym kary te połączono i wymierzono karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

Jednocześnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 12.03.2014r., sygn. **III K 606/13** kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawach o sygn. III K 907/09, III K 640/08 i III K 160/11 zostały połączone i wymierzono karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, następnie postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 02.10.2014r., sygn. V Kow 2683/14/wz udzielono skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia z okresem próby do dnia 02.10.2016r., warunkowe zwolnienie nie zostało odwołane.

IV. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17.01.2013r., sygn. **III K 144/10** za przestępstwo z art. 204 §1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w okresie od marca 2006r. do kwietnia 2006r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

V. Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 28.04.2016r., sygn. **III K 242/08**, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14.02.2017r., sygn. XVII Ka 1189/16 za:

- przestępstwo z 270 § 1 k.k. popełnione w dniu 08.03.2006r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. popełnione w lipcu 2006r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 228 § 3 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. popełnione w okresie od dnia 29.03.2005r. do dnia 01.06.2006r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 228 § 3 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 12 k.k. i art. 4 § 1 k.k., popełnione w okresie od lutego 2006r. do dnia 06.04.2006r., na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym kary te połączono i wymierzono karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, kara nie została wykonana;

orzeka w ten sposób, że:

1. Na podstawie art. 85 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 16.05.2013r., sygn. III K 160/11 opisanym w punkcie III.

2. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 87 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punkcie I, II, III, IV i V i wymierza skazanemu M. D. karę łączną 4 (czterech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

3. Na podstawie art. 63 §1 k.k. i art. 82 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 31.12.2011r. – przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu cały okres odbywania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 12.03.2014r., sygn. III K 606/13 w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy.

4. Na podstawie art. 576 §1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu.

5. Na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwalnia skazanego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kosztów sądowych w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

SSO Izabela Dehmel

UZASADNIENIE

Skazany M. D. wnioskiem z dnia 21 lutego 2017r., wniósł o wydanie wyroku łącznego poprzez połączenie kar wymierzonych mu wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu w sprawie o sygn. III K 606/13, wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie sygn. III K 144/10 i wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu o sygn. III K 242/08 (błędnie wskazana sygn. III K 124/08).

Sąd, działając zgodnie z wnioskiem - w myśl przepisów art. 569 § 1 i 2 k.p.k. i art. 570 k.p.k. - ustalił, że M. D. skazany został następującymi prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 28.10.2010r., sygn. III K 907/09 za przestępstwo z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. popełnione w dniu 26 stycznia 2006r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, nadto orzeczono obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem;

II. Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 31.01.2012r., sygn. III K 640/08, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 11.04.2013r., sygn. XVII Ka 186/13 za przestępstwo z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w okresie od dnia 07.09.2005r. do dnia 15.11.2005r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;

III. Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 16.05.2013r., sygn. III K 160/11, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19.09.2013r., sygn. IV Ka 720/13 za:

- przestępstwa z art. 286 §2 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. popełnione w okresie od dnia 23.06.2006r. do dnia 26.06.2006r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 60 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda,

- za ciąg przestępstw z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. popełniony w nieustalonym dniu w 2006 roku na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 270 § 3 k.k. popełnione w nieustalonym dniu w 2006 roku na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w okresie od dnia 31.01.2006r. do dnia 31.03.2006r. na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. popełnione w dniu 06.12.2005r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. popełnione w dniu 05.12.2006r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym kary te połączone i wymierzono karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

Jednocześnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 12.03.2014r., sygn. III K 606/13 kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawach o sygn. III K 907/09, III K 640/08 i III K 160/11 zostały połączone i wymierzono karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, następnie postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 02.10.2014r., sygn. V Kow 2683/14/wz udzielono skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia z okresem próby do dnia 02.10.2016r., warunkowe zwolnienie nie zostało odwołane.

IV. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17.01.2013r., sygn. III K 144/10 za przestępstwo z art. 204 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w okresie od marca 2006r. do kwietnia 2006r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

V. Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 28.04.2016r., sygn. III K 242/08, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14.02.2017r., sygn. XVII Ka 1189/16 za:

- przestępstwo z 270 § 1 k.k. popełnione w dniu 08.03.2006r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. popełnione w lipcu 2006r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 228 § 3 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. popełnione w okresie od dnia 29.03.2005r. do dnia 01.06.2006r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 228 § 3 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 12 k.k. i art. 4 § 1 k.k., popełnione w okresie od lutego 2006r. do dnia 06.04.2006r., na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym kary te połączono i wymierzono karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, kara nie została wykonana.

Skazany M. D. jest synem F. i H., z domu S., urodził się (...) w C., jest kawalerem, pozostaje w konkubinacie, ma pełnoletniego syna, nie ma nikogo na utrzymaniu.

Z wywiadu środowiskowego wynika, że skazany od przeszło 20 lat mieszka w P. wraz z konkubiną i pełnoletnim synem. Relacje członków rodziny są bliskie i serdeczne.

M. D. objęty jest dozorem kuratora sądowego na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 sierpnia 2015 r. o sygn. akt V Kow 4611/15/wz w związku z udzieleniem mu warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbywania kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 stycznia 2013r., sygn. III K 144/10. Koniec okresu próby przypada na dzień 19.08.2017r. Kurator sądowy sprawujący dozór w sprawie sygn. V Kow 4611/15/Wz stwierdził, że skazany obecnie funkcjonuje prawidłowo, prowadzi ustabilizowany tryb życia, nie wykazuje żadnych dysfunkcji.

Skazany został uznany za niezdolnego do wykonywania jakiejkolwiek pracy zarobkowej. Ma przyznaną II grupę inwalidzką. Kwalifikacja do II grupy inwalidzkiej jest uzasadniona miażdżycą, cukrzycą, dwoma przebytymi zawałami serca, dną moczanową. Pobiera on świadczenie rentowe w kwocie 640 zł miesięcznie. Obecnie M. D. jest poddawany diagnostyce pod kątem ewentualnej choroby nowotworowej, nie leczy się psychiatrycznie ani odwykowo. Konkubina skazanego obecnie pobiera emeryturę w kwocie około 2.100 zł miesięcznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 12 marca 2014r., sygn. akt III K 606/13 (k. 14),
- wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14 lutego 2017 r. o sygn. akt XVII Ka 1189/16 (k. 27 – 28),
- postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 02 października 2014 r. o sygn. akt V Kow 2683/14/wz (k. 30),
- postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 16 kwietnia 2015 r. o sygn. akt V Kow 1640/15/el (k. 31),
- postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 sierpnia 2015 r. o sygn. akt V Kow 4611/15/wz (k. 32),
- informacji o pobytach i orzeczeniach M. D. (k. 34 – 49),
- karty karnej (k. 51 – 54),
- kwestionariusza wywiadu środowiskowego kuratora sądowego z dnia 06 kwietnia 2017r., (k. 55 – 57),
- wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 28 kwietnia 2016 r. o sygn. akt III K 242/08 (k. 58 – 66),
- wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 07 października 2014 r. o sygn. akt II AKa 68/14 (k. 67 – 70),
- wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14 lutego 2017 r. o sygn. akt XVII Ka 1189/16 (k. 71 – 73),
- kwestionariusza wywiadu środowiskowego kuratora sądowego z dnia 06 kwietnia 2017r. (k. 74 – 76),

- notatki urzędowej z dnia 13 kwietnia 2017 r. (k. 77),

- postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 09 września 2014r. o sygn. IV Kz 456/14.

Sąd Okręgowy dał wiarę wszystkim ww. dokumentom stanowiącym podstawę rozstrzygnięcia jako, że ich treść i autentyczność nie nasuwały zastrzeżeń. Zostały one sporządzone w przewidzianej przez prawo formie i wydane przez uprawnione podmioty w zakresie ich działania. Żaden z uczestników nie podważał w trakcie postępowania ich wiarygodności, a i Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by zakwestionować je z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W związku ze zmianą od 1 lipca 2015r. przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym do spraw, w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zatem zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015r. z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.05.2016r. II AKz 124/16, OSAW 2016/3/345). Powyższe oznacza, że przepisy art. 85 i następne k.k. w nowym brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. mogłyby mieć zastosowanie w niniejszej sprawie do skazanego M. D., ponieważ wyrok skazujący w sprawie o sygn. akt III K 242/08 zapadł wobec skazanego już po wejściu w życie przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu, tj. w dniu 28 kwietnia 2016r., a uprawomocnił się z dniem 14 lutego 2017r. Tym samym stwierdzić należy, że w stosunku do skazanego w niniejszym postępowaniu można było rozważać stosowanie przepisów art. 85 i następne k.k. zarówno w nowym brzmieniu, tj. obowiązującym od 1 lipca 2015r., jak i w brzmieniu starym tj. obowiązującym przed 1 lipca 2015r.

Rzeczą Sądu wyrokującego w niniejszej sprawie było zatem rozstrzygnięcie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie M. D.. Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego przepisu (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym. Stanowisko takie zaprezentował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie o sygn. II KRN 2/95 (OSNKW z 1995 r., z. 3-4, poz. 17), w którym stwierdził, iż „niezależnie od stosowanej przez sąd wydający wyrok łączny zasady kształtowania kary łącznej (absorpcji całkowitej, częściowej czy też kumulacji), sąd ten – w tym zakresie – na nowo dokonuje aktu wymiaru kary zwanej w tym wypadku karą łączną. Zatem winien z jednej strony respektować prawomocność "łączonych" wyroków (i dlatego też nie wolno mu w tym trybie dokonywać korekt w zakresie wymiaru kar orzeczonych za poszczególne czyny prawomocnie osądzone), ale z drugiej strony również ewentualną zmianę stanu prawnego, jeśli zmiana ta dotyczy na nowo kształtowanych – w myśl reguł wyznaczonych w art. 67-71 k.k. – składników wymiaru kary i jest to zmiana korzystna dla oskarżonego (np. korzystniejsze tzw. przeliczniki, wyższy próg wymagany dla orzeczenia kary zastępczej)”. Wymierzanie kary łącznej w wyroku łącznym jest niewątpliwie orzekaniem o odpowiedzialności karnej za przestępstwa. W art. 4 § 1 k.k. nie ma zaś mowy o orzekaniu o sprawstwie i winie, tylko o orzekaniu. Nie ulega więc wątpliwości, że zakresem jego zastosowania zostało objęte każde orzekanie o odpowiedzialności karnej za przestępstwo, także w zakresie kary przy wydawaniu wyroku łącznego.

Uwzględniając natomiast treść art. 85 i następne k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r., stwierdzić należy, że w rozpoznawanej sprawie zostały spełnione materialnoprawne przesłanki do wydania wyroku łącznego w zakresie skazań na kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami z pkt. I, II, III, IV i V wyroku. Pierwszy z tych wyroków zapadł bowiem dnia 28 października 2010r. (wyrok z pkt. I). Wszystkie czyny objęte wyrokami z pkt. I, II, III IV i V zostały popełnione przed datą wydania wyroku z pkt. I tj. przed dniem 28 października 2010r. W tym miejscu dodatkowo należy wskazać, że odnośnie czynów wskazanych w myślniku drugim i trzecim wyroku opisanego w pkt. III, tj. popełnionych w nieustalonym dniu w 2006r., jako czas ich popełnienia Sąd przyjął dzień 31 grudnia 2006r. Wynika to z zastosowania drogą analogii stanowiska orzecznictwa, wyrażonego m. in. w tezie do postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2011 r. III KK 89/11, zgodnie z którą „przy braku wskazania w opisie czynu ciągłego konkretnego dnia miesiąca (albo innego punktu czasowego), podanego w wyroku jako końcowy moment zachowania sprawcy, za czas popełnienia tego przestępstwa, w rozumieniu art. 6 § 1 k.k., uznać należy ostatni dzień tego miesiąca” (OSNKW 2012/2/12).

Podsumowując powyższe na gruncie stanu prawnego sprzed dnia 01 lipca 2015r. zachodzą podstawy do połączenia wszystkich jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami z pkt. I – V w jedną karę łączną. Należy także mieć na względzie, że takiemu rozwiązaniu nie stoi na przeszkodzie fakt, że kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokami z pkt. I, II i III zostały już połączone wyrokiem łącznym w sprawie o sygn. III K 606/13 w karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, jak również to, że kara łączna w sprawie o sygn. III K 606/13, z uwagi na nieodwołanie warunkowego przedterminowego zwolnienia, upływ okresu próby i sześciomiesięcznego okresu od jego zakończenia, zgodnie z art. 82§1 k.k. uważana jest za odbytą (okres próby w sprawie III K 606/13 został ustalony do dnia 02 października 2016r.). Co więcej w tym przypadku zastosowanie ma art. 82 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2011r., a zatem na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczyć należy okres 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 12 marca 2014 r. o sygn. akt III K 606/13, (z której skazany został warunkowo przedterminowo zwolniony), a nie tylko okres faktycznego jej odbywania.

Z kolei odnosząc się do uregulowań prawnych obowiązujących od dnia 1 lipca 2015r. na podstawie art. 85 k.k. i następne. k.k. w przypadku skazanego M. D. połączeniu podlegałyby jedynie nie wykonane choćby w części kary bezwzględne pozbawienia wolności orzeczone wyrokami z pkt. IV i V. W obecnym brzmieniu art. 86 § 2 k.k. przewiduje łączenie w nową karę łączną wcześniej orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności z karami jednostkowymi pozbawienia wolności. Warunkiem koniecznym takiego połączenia, zgodnie z art. 85 §2 k.k. jest jednak to, że wszystkie podlegające łączeniu kary, w tym także wcześniej orzeczona kara łączna, podlegają wykonaniu, tj. nie zostały jeszcze wykonane. Z uwagi na to zastrzeżenie w obecnym brzmieniu nie ma możliwości połączenia w nową karę łączną kary łącznej ze sprawy III K 606/13 z karą jednostkową orzeczoną wyrokiem z pkt. IV i karą łączną orzeczoną wyrokiem z pkt. V. Kara łączna ze sprawy III K 606/13 jest bowiem wykonana w całości.

Reasumując, po analizie dotychczasowych skazań M. D., przede wszystkim pod kątem dat wydanych wyroków oraz dat popełnienia przypisanych skazanemu tymi wyrokami czynów oraz etapu wykonania kar, Sąd doszedł do wniosku, że w niniejszej sprawie zastosowanie mają jako względniejsze dla skazanego w myśl art. 4 § 1 k.k. przepisy art. 85 i następne k.k. w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2015r. Należy mieć bowiem na uwadze fakt, że przepisy w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r. pozwalają na łączenie także kar już odbytych w całości, przez co w przedmiotowej sprawie na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczeniu podlega wykonana w całości kara łączna 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 12 marca 2014 r. o sygn. akt III K 606/13. W razie zastosowania obecnie obowiązujących przepisów możliwym byłoby łączenie tylko kary jednostkowej pozbawienia wolności ze sprawy III K 144/10 (wyrok z pkt. IV) z karą łączną ze sprawy III K 242/08 (wyrok z pkt. V). Karą łączną obejmująca wyroki IV i V musiałaby wynosić od 2 lat i 10 miesięcy do 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Na jej poczet możliwym jest zaliczenie tylko tej części kary 6 miesięcy pozbawienia wolności (wyrok z pkt. IV), którą skazany odbył w systemie dozoru elektronicznego. W sprawie III K 242/08 Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda bezspornie zaliczył skazanemu M. D. na poczet kary łącznej 2 lat i 10 miesięcy okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 27 lutego 2007r. do dnia 08 kwietnia 2008r.

Zaliczenie to jednak jest błędne. Faktycznie na poczet kary łącznej 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie III K 242/08 podlegał zaliczeniu tylko dzień 27 lutego 2007r. Postanowieniem z dnia 09 września 2014r. o sygn. akt IV Kz 456/14 Sąd Okręgowy w Poznaniu zaliczył już bowiem na poczet kary łącznej w sprawie III K 606/13 okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 28 lutego 2007r. do dnia 08 kwietnia 2008r. Ten sam okres rzeczywistego pozbawienia wolności nie może zaś być zaliczany na poczet różnych kar pozbawienia wolności.

Podsumowując powyższe Sąd przyjął, że dla skazanego M. D. względniejsze są przepisy o karze łącznej w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. Tak wymierzając mu w niniejszej sprawie karę łączną 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności Sąd może mu zaliczyć na poczet kary okres 2 lat i 2 miesięcy kary łącznej pozbawienia wolności ze sprawy III K 606/13. W konsekwencji kara łączna w sprawie jest wobec M. D. wykonana w ponad połowie. Pozostaje mu do wykonania w wymiarze mniejszym niż 2 lata i 2 miesiące W wypadku zaś zastosowania obecnie obowiązujących przepisów o karze łącznej koniecznym byłoby wymierzenie mu co najmniej kary 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Na jej poczet zaliczeniu podlegałaby tylko kara pozbawienia wolności orzeczona w sprawie III K 144/10 (wyrok z pkt. IV), w zakresie dotychczas wykonanym w postaci dozoru elektronicznego, oraz dzień 27 lutego 2007r. W tym stanie rzeczy – stosując przepisy o karze łącznej obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r. – okres kary łącznej, który pozostaje M. D. do odbycia – jest krótszy niż w razie wymierzenia kary łącznej na podstawie obecnie obowiązujących przepisów

Reasumując, w niniejszej sprawie, Sąd orzekł w oparciu o stan prawny obowiązujący przed nowelizacją kodeksu karnego, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015r., uznając przez przyzmat zasady z art. 4 § 1 k.k., że in concreto przepisy obowiązujące poprzednio są względniejsze dla skazanego.

Zważyć należy zatem, że zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. właściwy Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art. 85 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. – a mianowicie sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu.

Sąd omówił na wstępie zasady obowiązujące przy wydawaniu wyroku łącznego zarówno według starych przepisów, tj. obowiązujących do 30 czerwca 2015r., jak i według nowych, tj. obowiązujących od 1 lipca 2015r., gdyż ocena, która z tych ustaw jest względniejsza winna uwzględniać wszystkie zasady wymiaru kary łącznej. Zatem różnic pomiędzy uregulowaniami w zakresie zasad orzekania kary łącznej według starych przepisów i nowych jest kilka, jak to, że według przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r. łączeniu podlegać mogą jedynie kary orzeczone za dwa lub więcej przestępstw, które sprawca popełnił, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich, przy czym – tak, jak i według przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015r. – łączeniu podlegają jedynie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Ponadto według przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r., zgodnie z art. 92 k.k. (uchylonym od 1 lipca 2015r.), wykonanie kary nawet w całości nie stało na przeszkodzie objęciu takiego orzeczenia wyrokiem łącznym. Przy dokonywaniu oceny, która ustawa dla skazanego M. D. in concreto w niniejszej sprawie jest względniejsza, nie miała natomiast znaczenia regulacja zawarta w przepisie art. 85 § 3 k.k., w tym w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016r., a to z tego powodu, że ten warunek negatywny wymierzenia kary łącznej według nowych zasad nie dotyczył in concreto skazanego w niniejszej sprawie. Istotną natomiast zmianą, która miała wpływ na decyzję Sądu, która w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. ustawa jest względniejsza dla skazanego, jeżeli chodzi o zasady orzekania kary łącznej, jest regulacja wprowadzona przepisem art. 85 § 2 k.k. i art. 86 § 4 k.k., a mianowicie, że podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 art. 85 k.k., przy czym zasady wymiaru kary łącznej określone w § 1 – 3 art. 86 k.k. stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna. Z kolei według zasad obowiązujących przy orzekaniu kary łącznej w wyroku łącznym do 30 czerwca 2015r., podstawę łączenia stanowiły kary jednostkowe orzeczone za poszczególne realnie zbiegające się przestępstwa, a nie – tak, jak obecnie od 1 lipca 2015r. – również kary łączne. Zważyć przy tym należy, iż zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, aktualnym na gruncie stanu prawnego obowiązującego do 30 czerwca 2015r., brak było podstaw do tego, aby wymiar kary łącznej kształtować z

uwzględnieniem granic zakreślonych przez uprzednio orzeczone kary łączne. Przywołać w tym miejscu należy pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2008 roku, III KK 276/08, z którym Sąd Okręgowy w tym składzie w pełni zgadza się, jeżeli chodzi o regulacje obowiązujące przed zmianami, które weszły w życie 1 lipca 2015r, iż „zawarte w art. 85 k.k. sformułowanie – „Sąd orzeka karę łączną biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa” przesądzało, że granice kary łącznej w każdym przypadku wyznaczały odpowiednio – najsurowsza kara jednostkowa oraz suma kar jednostkowych, wymierzonych za zbiegające się przestępstwa. Nie było natomiast podstaw do określenia tych granic przy uwzględnieniu wymiaru poprzednio orzeczonych kar łącznych (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2010r., IV KK 162/10, Biul. PK 2010/4/14). Sąd dokonując analizy dotychczasowych skazań M. D. zważył więc, która z zasad – łączenia kar wykonanych na podstawie przepisów „starych” czy też możliwość łączenia wymierzonych kar łącznych na podstawie przepisów obecnie obowiązujących – jest dla skazanego względniejsza.

Uznając zatem, że względniejsza dla skazanego w myśl art. 4 § 1 k.k. jest ustawa obowiązująca przed 1 lipca 2015r., Sąd w pkt. 1 wyroku na podstawie art. 85 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. rozwiązał węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 16.05.2013r., sygn. III K 160/11 opisanym w punkcie III, a w pkt. 2 wyroku na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 87 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punkcie I, II, III, IV i V i wymierzył skazanemu M. D. karę łączną 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Przechodząc do rozważań odnośnie miarkowania wymiaru kary łącznej z pkt. 2 wyroku należy zastrzec na wstępie, iż celem postępowania o wydanie wyroku łącznego jest nie tyle polepszenie sytuacji skazanego, ale jej uporządkowanie. To zaś, czy lub w jakim zakresie wymiar orzeczonej kary łącznej będzie skutkiem absorpcji kar mniej surowych przez najsurowszą albo skutkiem kumulacji wszystkich podlegających łączeniu kar jednostkowych zależy od okoliczności, o których poniżej. Godzi się bowiem wyjaśnić, iż nie można zgodzić się z poglądem, że interes ten polega na orzekaniu kary łącznej w sposób maksymalnie korzystny dla skazanego.

Przypomnieć należy w tym miejscu, że zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierzając karę łączną ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, iż kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji. W orzecznictwie znaleźć można poglądy, iż kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałaby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2000 r. III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004 r., s. 1115). Instytucja kary łącznej nie jest instrumentem łagodzenia orzeczonych za pozostające w zbiegu przestępstwa kar, zaś sam fakt pozostawiania dwóch lub więcej przestępstw w zbiegu nie stanowi okoliczności łagodzącej. Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw pozostających w zbiegu realnym. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Trzeba przy tym pamiętać, iż wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd

powinien natomiast przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowy – podmiotowy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno – i generalno-prewencyjne.

Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, iż kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto, niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op. cit.). Wyrok łączny jest wszak instytucją mającą racjonalizować wymiar kary, a nie służyć wyłącznie poprawie sytuacji skazanych. Dlatego też stosowanie absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie może być sprzeczne z zapobiegawczymi i wychowawczymi celami kary i działać demoralizująco na sprawców przestępstw, służąc odbieraniu kary łącznej jako instytucji będącej swoistym premiowaniem popełniania przestępstw (por. postanowienie SN z dnia 22.09.2016r., sygn. III KK 140/16, LEX nr 2142559).

W przedmiotowej sprawie, oceniając związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami, które objęto karą łączną z pkt. 2 wyroku, - odpowiednio - przestępstwami osądzonymi wyrokami z pkt. I, II, III, IV i V zauważyć należy, że przedmiot ochrony osądzonych wymienionymi wyrokami przestępstw nie jest tożsamy (przestępstwa przeciwko mieniu, przeciwko wiarygodności dokumentów, przeciwko działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego, przeciwko porządkowi publicznemu, przeciwko wolności seksualnej i obyczajności), co sprzeciwiało się zastosowaniu zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej, a przemawiało za zastosowaniem zasady asperacji. W sprawie jednak, pomiędzy przestępstwami osądzonymi wyrokami z pkt. I – V zachodziła bliskość czasowa, bo zostały popełnione na przestrzeni od 07 września 2005 r. (wyrok z pkt. II) do końca 31 grudnia 2006r. (wyrok z pkt. III). Zbieżność czasowa przemawia za zastosowaniem przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności zasady absorpcji.

Zaznaczyć należy, iż zgodnie z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. Sąd mógł w niniejszej sprawie wobec skazanego wymierzyć karę łączną pozbawienia wolności w granicach od 1 roku i 8 miesięcy (wyrok z pkt. V, ust. 4) do 9 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności, gdyż granice te zakreślała najwyższa z wymierzonych poprzednio kar jednostkowych pozbawienia wolności do sumy łączonych kar.

Miarkując wymiar kary łącznej pozbawienia wolności wobec skazanego, zważyć należy, iż skazany obecnie przebywa na wolności. Okres próby orzeczony postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 sierpnia 2015r. o sygn. akt V Kow 4611/15/wz przebiega dotychczas prawidłowo. Kurator nie ma żadnych zastrzeżeń co do zachowania skazanego. Skazany funkcjonuje prawidłowo w ramach swojej rodziny. Tak więc prognoza kryminologiczna wobec skazanego jest pozytywna. Tym bardziej należy mieć na względzie, że wszystkie wyroki zapadłe wobec skazanego w zakresie objętym łączeniem dotyczą czynów popełnionych przed przeszło 10 lat. Pomimo więc wcześniejszej wielokrotnej karalności M. D. zachowanie skazanego dowodzi, że proces jego resocjalizacji zmierza w dobrym kierunku.

Biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał za słuszne i sprawiedliwe, zastosowanie zasady asperacji i w konsekwencji na tej zasadzie wymierzył skazanemu karę łączną 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Pokreślić należy, iż tak ukształtowanej kary łącznej nie można traktować jako nadzwyczajnie surowej, albowiem możliwa do orzeczenia kara łączna za zbiegające się przestępstwa w niniejszej sprawie oscylowała w granicach od 1 roku i 8 miesięcy do 9 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności.

Reasumując, karę łączną pozbawienia wolności, wymierzoną skazanemu przy zastosowaniu zasady asperacji należy uznać za sprawiedliwą i adekwatną wobec okoliczności sprawy. Takie ukształtowane kary łącznej czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw. Orzekając taką karę łączną Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, czyniąc zadość wymaganiom ustawowym i wymaganiom ugruntowanego orzecznictwa. W ocenie Sądu, orzeczona w tym wyroku kara łączna i związane z nią dolegliwości, osiągną cele zapobiegawcze i wychowawcze, spowodują motywację skazanego do zmiany postępowania w przyszłości, jak również uwzględnią potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wpływając na przekonanie, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie, lecz spotyka się ze sprawiedliwą karą.

Sąd w pkt. 3 wyroku na podstawie art. 63 § 1 k.k. i art. 82 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 31.12.2011r. – przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu cały okres odbywania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 12.03.2014r., sygn. III K 606/13 w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy.

Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. Sąd w pkt. 4 wyroku orzekł, że wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu.

W pkt. 5 wyroku Sąd na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwolnił skazanego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kosztów sądowych w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Przemawia za tym okoliczność, że skazany osiąga wyłącznie dochód w kwocie 640 zł tytułem świadczenia rentowego.

SSO Izabela Dehmel

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć skazanemu;
3. Przedłożyć z apelacją albo za 14 dni.

SSO Izabela Dehmel